

Sygn. akt I CZ 30/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko A. M. i M. M.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2015 r.,
zażalenia powódki na wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 listopada 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i pozostawia Sądowi Okręgowemu
w W. rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r. zasądził solidarnie od pozwanych A. M. i M. M. na rzecz powódki J.S. kwotę 21.030 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2010 r. tytułem obniżenia ceny sprzedaży lokalu w związku z jego wadą fizyczną, oddalił dalej idące w tym zakresie żądanie (co do kwoty 8.970 zł) i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem zaskarżonym zażaleniem uchylił wyrok Sądu Rejonowego i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy wskazał, że powódka zgłosiła żądanie obniżenia ceny, podlegające ocenie według zasad określonych w art. 560 § 3 k.c. Tymczasem kwota zasądzona na jej rzecz odpowiada wysokości wydatków potrzebnych do usunięcia stwierdzonej wady fizycznej lokalu, a więc w istocie stanowi odszkodowanie. Prowadzi to do wniosku, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Prawidłowa ocena roszczenia powódki wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał art. 386 § 4 k.p.c.

W zażaleniu powódka wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego, podnosząc zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. przez jego zastosowanie, mimo braku ku temu podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności.

W postępowaniu apelacyjnym sąd drugiej instancji, kontynuując postępowanie przed sądem pierwszej instancji, rozpoznaje sprawę na nowo w sposób – w zasadzie - nieograniczony (art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.). W konsekwencji, w razie uwzględnienia apelacji - z reguły - zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy (art. 386 § 1 k.p.c.). Uchylenie zaskarżonego wyroku połączone z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji zostało dopuszczone jedynie w przypadkach określonych w art. 386 § 2 i 4 k.p.c. Kontroli prawidłowości takiego orzeczenia służy zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Ocenie Sądu Najwyższego może być poddana

jedynie trafność zakwalifikowania wskazanych wyżej przypadków jako przesłanek uzasadniających wydanie orzeczenia kasatoryjnego; poza zakresem badania Sądu Najwyższego pozostają natomiast kwestie prawidłowości czynności procesowych poprzedzających wydanie zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz trafności wykładni zastosowanego prawa materialnego (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CZ 117/13, z dnia 26 marca 2014 r., V CZ 15/14, z dnia 7 marca 2014 r., IV CZ 131/13 - nie publ.).

U podstaw zaskarżonego wyroku legła konstatacja, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, gdyż rozważył żądanie obniżenia ceny, wynikające rękojmi za wady fizyczne rzeczy sprzedanej, według zasad właściwych dla określenia wysokości odszkodowania. Trafnie zarzuciła skarżąca, że wskazana okoliczność nie uzasadnia powyższej oceny.

Z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wynika jednoznacznie, że zgłoszone przez powódkę żądanie zostało poddane ocenie w płaszczyźnie art. 560 § 1 i 3 k.c. Sąd ten odniósł się zatem do żądanie powódki, a tym samym nie zaniechał zbadania jego materialnoprawnej podstawy. Wskazane przez Sąd Okręgowy wadliwości tej oceny, sprowadzające się do zastosowania niewłaściwej – w jego ocenie – metodologii prawidłowego określenia wysokości obniżenia ceny, nie mogą być utożsamiane z nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Sąd Okręgowy dostrzegł również potrzebę przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Nie wskazał jednak żadnych przesłanek usprawiedliwiających ten wniosek. Należy więc zauważyć, że Sąd pierwszej instancji dokonał oceny żądania powódki po przeprowadzeniu postępowania dowodowego (dowodu z dokumentów, zeznań stron, opinii biegłego). W tych okolicznościach konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości mogłoby zająć jedynie w razie uznania, że dowody już przeprowadzone są nieprzydatne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zabrakło takiej oceny.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i – stosownie do art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. - orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego.